

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 488/2014-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jany Baricovej a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti A. P., zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Petrom Holéczym, Vojenská 5, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 62/2005 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. P. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 62/2005 **p o r u š e n é b o l i .**

2. Okresnému súdu Košice I **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 62/2005 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. A. P. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť A. P. trovy konania v sume 417,98 € (slovom štyristosedemnáť eur a deväťdesiatosem centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ing. Petra Holéczyho, Vojenská 5, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 488/2014 zo 6. augusta 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. P. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 C 62/2005 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 30. marca 2005 okresnému súdu žalobu proti odporcovi, ktorou sa domáhal zaplata sumy 478 951 Sk (15 898,26 €) z titulu ušlej mzdy a jej príslušenstva. Po podaní odporu proti vydanému platobnému rozkazu sp. zn. 18 Ro/1771/2005 zo 4. júna 2005 bola vec zapísaná do registra „C“ a bola jej pridelená sp. zn. 26 C 62/2005.

Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jeho právnej veci právoplatne skončené.

Sťažovateľ v nadväznosti na to navrhuje, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy v náleze vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon sa domáha priznania finančného zadostučinenia v sume 9 600 € a úhrady trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr 50/13 z 25. septembra 2014 doručeným ústavnému súdu 3. októbra 2014, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Predmetný spor je po skutkovej stránke zložitejší a svojou povahou náročnejší na dokazovanie. Po právnej stránke sa nejaví byť zložitým, takže pri efektívnejšom a sústredenejšom postupe mohol súd v napadnutom konaní postupovať aj plynulejšie. Dĺžka konania, ktoré trvá od roku 2005 až doposiaľ, bola ovplyvnená aj niekoľkonásobnou zmenou v osobe zákonného sudcu. Nakoniec k dĺžke konania prispeli aj samotní účastníci konania, na žiadosť ktorých bolo viacero pojednávaní odročených. A to či už z dôvodu žiadosti o mimosúdne riešenie sporu, zo zdravotných dôvodov na strane žalobcu a tiež z dôvodov na strane žalovanej.“

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti bol aj tento prehľad dosiaľ vykonaných procesných úkonov priebehu napadnutého konania:

„Sťažovateľ, ktorý v predmetnej veci vystupuje ako žalobca doručil Okresnému súdu Košice I dňa 30. 3. 2005 žalobu, ktorou sa domáha od žalovanej S. a. s. zaplatenia sumy 478.951,- Sk (15.898,26 EUR).

Vec bola zapísaná do oddelenia Ro pod sp. zn. 18 Ro/1771/2005.

Dňa 7. 6. 2005 súd vydal vo veci platobný rozkaz č. k. 18 Ro/1771/2005-7.

Proti platobnému rozkazu podala žalovaná odpor. Vec bola následne zapísaná do registra C pod sp. zn. 26 C/62/2005 a pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi Mgr. Zsigovi.

Dňa 23. 9. 2005 súd odoslal účastníkom konania výzvy a poučenia podľa ust. § 114 Občianskeho súdneho poriadku a vyzval odporkyňu na zaplatenie súdneho poplatku za odpor.

Dňa 3. 4. 2006 Okresný súd Košice I postúpil vec z dôvodu miestnej príslušnosti Okresnému súdu Banská Bystrica. Okresný súd Banská Bystrica nesúhlasil s postúpením veci a dňa 27. 6. 2006 predložil vec na rozhodnutie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky. Najvyšší súd SR uznesením č. k. 4 Ndc 115/2006-43 zo dňa 25. 7. 2006 rozhodol, že na prejednanie veci je miestne príslušný Okresný súd Košice I. Vec bola vrátená Okresnému súdu Košice I dňa 11. 9. 2006.

Súd uznesením č. k. 26 C/62/2005-48 zo dňa 6. 11. 2006 uložil žalovanej doplatiť súdny poplatok za odpor vo výške 760,- Sk. Proti tomuto uzneseniu podala dňa 27. 11. 2006 odvolanie žalovaná.

Spis bol dňa 1. 12. 2006 predložený s opravným prostriedkom na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 2 Co 461/2006-58 zo dňa 24. 1. 2007 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa.

Dňa 5. 2. 2007 bola vec pridelená do oddelenia 39 C na rozhodnutie sudkyňi JUDr. Murínovej.

Dňa 16. 3. 2007 súd nariadil vo veci pojednávanie na 27. 4. 2007.

Pojednávanie nariadené na 27. 4. 2007 po prejednaní veci bolo odročené na neurčito za účelom poskytnutia lehoty účastníkom konania na mimosúdne riešenie sporu.

Ďalší termín pojednávania súd nariadil na 5. 10. 2007. Toto pojednávanie bolo bez prejednania veci odročené na neurčito na opakovanú žiadosť účastníkov o uzavretie mimosúdnej dohody.

Ďalší termín pojednávania súd nariadil na 5. 2. 2008. Po prejednaní veci súd pojednávanie odročil na 19. 3. 2008 za účelom doplnenia dokazovania.

Pojednávanie nariadené na 19. 3. 2008 po prejednaní veci bolo odročené na neurčito za účelom doplnenia dokazovania.

Dňa 9. 9. 2010 bola vec pridelená do oddelenia 19 C na rozhodnutie sudkyňi JUDr. Stolarovej.

Ďalší termín pojednávania súd nariadil na 15. 4. 2011. Toto pojednávanie z dôvodu práceneschopnosti sudkyne bolo odročené na neurčito,.

Ďalší termín pojednávania bol nariadený na 9. 9. 2011. Po prejednaní veci bolo pojednávanie odročené na neurčito za účelom doplnenia dokazovania.

Ďalší termín pojednávania súd nariadil na 14. 9. 2012. Tento termín pojednávania bol zrušený a dňa 11. 9. 2012 bola vec opätovne pridelená na rozhodnutie sudkyňi JUDr. Murínovej.

Ďalší termín pojednávania bol nariadený na 27. 11. 2012. Toto pojednávanie bolo odročené na žiadosť žalovanej na neurčito.

Ďalší termín pojednávania bol nariadený na 4. 2. 2013. Toto pojednávanie bolo odročené na žiadosť žalovanej.

Dňa 6. 2. 2013 bola vec pridelená na rozhodnutie sudkyňi JUDr. Zuzane Kudlovskej.

Ďalší termín pojednávania bol nariadený na 7. 11. 2013. Po prejednaní veci bolo pojednávanie odročené na 16. 1. 2014 za účelom doplnenia dokazovania.

Toto pojednávanie bolo preročené na žiadosť žalobcu na deň 18. 2. 2014.

Pojednávanie nariadené na 18. 2. 2014 bolo bez prejednania veci odročené na neurčito na žiadosť žalobcu.

Ďalší termín pojednávania súd nariadil na 29. 5. 2014. Toto pojednávanie bolo preročené na 11. 9. 2014. Tento termín pojednávania bol následne preročený na 18. 9. 2014.

Na pojednávaní dňa 18. 9. 2014 súd vo veci meritórne rozhodol. Rozsudok doposiaľ nenadobudol právoplatnosť.“

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ zaujal stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 27. októbra 2014, v ktorom okrem iného uviedol:

„Na pojednávaní na OS KE 1 dňa 29. 05. 2014 bol stav na míle vzdialený od rozhodnutia, prejednávalo sa či a akého znalca ustanoviť a ku ktorému z dvoch hlavných problémov (1. náhrada ušlej mzdy a 2. náhrada za škodu) alebo ku obidvom. Bola stanovená úloha súdom žalobcovi pripraviť súdu návrhy na dokazovanie a na ďalší postup a navrhnúť otázky pre znalca. Súčasne bol stanovený termín ďalšieho pojednávania na 11. 09. 2014 za účelom posúdenia návrhov, ustanovenie znalca s predpokladom kvalitného a kvalifikovaného rozhodnutia po získaní znaleckého posudku.

V dňoch 02. 06. 2014 a 18. 06. 2014 bola splnená úloha stanovená súdom žalobcovi, písomne špecifikovať otázky pre znalca a písomné odpovede žalobcu súdu na mnohé položené otázky.

Behom prázdnin 26. 08. 2014 doručená žiadosť ÚS na OS KE I o vyjadrenie k ústavnej sťažnosti a predpoklad, že teda OS KE I sa tým dozvedel o prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

Dňa 18. 09. 2014 klasické pojednávanie na OS Košice za účasti oboch strán aj s ich právnymi zástupcami s predpokladom ustanovenia znalca skončilo prekvapivo náhle na absolútne prekvapenie všetkých prítomných a vyhlásil sa neprijateľný Rozsudok. Žalobca oznámil okamžité odvolanie sa...

Je evidentné, že k najväčším prieťahom na OS KE I došlo v rokoch 2008 až 2010 medzi 19. 03. 2008 a 09. 09. 2010.

A v podstate aj v rokoch 2011 až 2012.

Samotný spor po právnej stránke vôbec nie je zložitý. Ťažkosti robia len matematické úkony, totiž presný výpočet výšky nevyplatenej mzdy, čo mohol súd hneď na začiatku sporu zveriť znalcovi z oblasti miezd a následne rozhodnúť, ako od počiatku žalobca navrhoval.

Trojnásobná či štvornásobná zmena konajúceho sudcu bola v moci OS KE I nie sťažovateľa.

Zdravotné dôvody na strane sťažovateľa zdržali súd z doterajších skoro 10 rokov len obdobie od 16. 01. 2014 do 18. 02. 2014, teda len 1 mesiac náhodnou zhodou, že dňa 16. 01. 2014 a dňa 18. 02. 2014 boli tak sťažovateľ, ako aj PZS hospitalizovaní a operovaní na oči v ten samý deň, ako boli nariadené tieto dve pojednávania a dopredu sa preto obaja aj včas písomne ospravedlnili.“

Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 25. septembra 2014, ktoré ústavný súd považuje za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou okrem iného domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie a dôvod odročenia sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že spory o náhradu nevyplatených mzdových nárokov po skončení pracovného pomeru tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich po právnej ani skutkovej stránke hodnotiť ako zložité. Uvedené konštatovanie sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na konanie napadnuté sťažnosťou. Samotný okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti okrem iného uviedol, že *„spor po právnej stránke sa nejaví byť zložitým, takže pri efektívnejšom a sústredenejšom postupe mohol súd v napadnutom konaní postupovať aj plynulejšie“*.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka súdneho konania je druhým kritériom pri posudzovaní, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd konštatuje, že dôvody na strane sťažovateľa (odročenie pojednávani nariadených na 27. apríl 2007 a 5. október 2007 z dôvodu snahy o uzavretie mimosúdnej dohody a odročenie pojednávani nariadených na 16. január 2014 a 18. február 2014 zo zdravotných dôvodov), na ktoré v súvislosti s priebehom napadnutého konania poukázal okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti, dĺžku napadnutého konania zásadným spôsobom neovplyvnili. Ústavný súd v priebehu napadnutého konania nezistil také dôvody, ktoré by v súvislosti s ovplyvnením jeho dĺžky bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľa.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a zistil, že okresný súd bol bez relevantného dôvodu vo veci úplne nečinný v období od 19. marca 2008 do 12. novembra 2010, teda viac ako 2,5 roka. Ústavný súd ďalej konštatuje, že okrem pojednávania, ktoré sa uskutočnilo 9. septembra 2011 a bolo odročené na neurčito, bol okresný súd úplne nečinný bez relevantného dôvodu aj v priebehu rokov 2011 a 2012.

Skutočnosťou, na ktorú vo svojom vyjadrení k sťažnosti poukázal okresný súd (viacnásobné zmeny zákonného sudcu), nemožno podľa názoru ústavného súdu v žiadnom prípade ospravedlniť to, že napadnuté konanie v takej citlivej veci pre sťažovateľa (náhrada mzdy) nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 9,5 rokoch od jeho začatia, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neospravedlniteľné.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby v záujme zavŕšenia ochrany označených práv vo veci konal bez zbytočných prietáhov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'účinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadost'účinenia v sume 9 600 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na to, že svoju „*ujmu vidí okrem iného aj v pocitoch neistoty, márnosti, krivdy a úzkosti vyplývajúcich zo situácie, keď súd za neprimeranú dobu ôsmich rokov nerozhodol a ani plynulo nekonal v takom relatívne jednoduchom prípade, ktorého predmetom je len spor o výške finančnej čiastky za ušlú mzdu*“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na celkovú dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 26 C 62/2005, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu a najmä to, čo je pre sťažovateľa „v stávke“, ústavný súd považoval priznanie sumy 5 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní o sťažnosti advokátom JUDr. Ing. Petrom Holéczym. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €, a pri treťom úkone právnej služby z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013, ktorá je 804 €.

Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti a stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2013 a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2014 predstavuje spolu s režijným paušálom (2 x 7,81 € a 1 x 8,04 €) sumu 417,98 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2014